

Ultramarinos Costa Brava

La cuina del rock alternatiu

Text > ADRIÀ CORTADELLAS, periodista

Santi García (Sant Feliu de Guíxols, 1978) només tenia dotze anys quan es va plantar a la ràdio municipal ganxona per dir al director que volia treballar-hi. Va ser a l'emissora on va brotar la seva gran passió: l'enregistrament sonor. Vint-i-vuit anys després, els estudis Ultramarinos Costa Brava i el mateix Santi com a productor són un consolidadíssim referent del *hardcore*, el *punk* i el rock alternatiu en general.

Santi García va viure un amor a primera vista amb els aparells de so i els micròfons de Ràdio Sant Feliu. Gaudia fent el muntatge de falques publicitàries, jugant amb els magnetòfons de bobina oberta i enganxant cintes de casset per fer introduccions. Però la llavor de tot plegat va ser el seu programa radiofònic *Els inaudits*. La proposta acollia actuacions musicals de bandes i el jove Santi va tenir la idea de comprar una gravadora de quatre pistes per tal d'enregistrar-les. Dit i fet: allò va ser la germinació del que esdevindria Ultramarinos Costa Brava i el punt de partida de la seva aclamada carrera com a productor.

A partir de llavors i com qui no vol la cosa, ja no hi va haver marxa enrere. «Vaig començar a gravar per accident, perquè la gent m'ho demanava», explica. Cada cop rebia més trucades i l'ona sonora s'anava expandint: rebia propostes de bandes rockeres de l'entorn ganxó, d'arreu de l'Empordà, de Sant Celoni, de Girona, de Barcelona... I Santi García anava comprant aparells i més aparells per gravar: un 8 pistes de cinta, un 24 pistes d'una polzada, compressors i micròfons. I anava canviant de lloc: de locals d'assaig i garatges als vestuaris de l'antic camp de futbol ganxó, passant pel menjador del restaurant dels seus pares o una fàbrica de suro abandonada, fins que va arribar a la ubicació actual, on ja fa

>> Santi García (dreta) i l'enginyer assistent Borja Pérez, a Ultramarinos Costa Brava. (Font: ARXIU D'ULTRAMARINOS COSTA BRAVA)

més d'una quinzena d'anys que treballa i és el que avui en dia es coneix com a Ultramarinos Costa Brava.

Fill d'un cuiner i d'una cambrera, Santi García no va viure un camí de roses: va haver de guanyar-se l'acceptació familiar de voler dedicar-se al *rock'n'roll*. «Com qualsevol pare o mare, volien que estudiés una carrera i els va costar acceptar que jo em volia dedicar al *rock'n'roll*: ho veien com una afició i no entenien que hi pogués fer tantes inversions», recorda. Sobre-

tot els primers anys, quan encara treballava al restaurant familiar, mare i pare s'escandalitzaven en veure tot el que el jove Santi invertia en micròfons i aparells de so. Però, amb el pas del temps, van veure que allò anava de debò: «Avui en dia la meua mare està encantada de la vida quan porto Joan Colomo o el Niño de Elche a dinar a casa», explica.

Paral·lelament al creixement de l'estudi, a finals dels noranta, també hi va haver altres factors que van catapultar

>> Santi García al mig dels seus companys de No More Lies. (Font: BCore)

Sant Feliu com la raonablement considerada meca del *hardcore* de Catalunya. Llavors Santi García formava part d'una generació rockera i d'un moviment escènic que encara avui demostra que la localitat ganxona és brava més enllà del litoral. D'una banda, l'Atzavara: el col·lectiu ganxó que avui regenta el seu propi espai per fer concerts de propostes independents. Aquesta associació, sumada al Sant Feliu Fest (que els darrers anys s'ha reconvertit en una versió més reduïda del festival) i un gran conglomerat de bandes visceralment rockeres que giren a l'entorn de la localitat empordanesa, van acabar de complementar el maridatge.

Paral·lelament a l'estudi, a finals dels noranta altres propostes van convertir Sant Feliu en una mena de meca del *hardcore* de Catalunya

Però, per acabar-ho d'adobar, Santi García amania el còctel tocant la guitarra i cantant amb la seva banda de *punkrock* de tota la vida: No More Lies. Ells, amb la complicitat de tots els altres ingredients, van ser els qui van aconseguir destacar Sant Feliu de Guíxols en el mapa de l'escena independent europea. No More Lies sempre ha editat amb la discogràfica BCore, un altre actor remarcable en l'arbre genealògic de la família musical de Santi García. «Sento que dec molt a BCore: sempre hem publicat amb el seu segell i he tingut el privilegi de gravar bona part del seu catàleg», explica.

Més de mig quart de segle després que aquell marrec entrés a fer pràctiques a Ràdio Sant Feliu, Ultramarinos i el mateix García estan d'allò més consagrats en la cuina musical del rock alternatiu. I van ampliant el ventall: «Amb el pas dels anys he tingut la sort de treballar en projectes d'altres estils i de poder seguir creixent, de l'*indie pop* de La Habitación Roja a l'electrònica ballable de Delorean». Propostes musicals que van arribant d'arreu del país i de

llocs tan llunyans com Alemanya, els Estats Units o el Japó.

Totes es forgen amb la seva estampa personal: «M'agrada que les coses sonin fortes, clares i amb actitud», detalla. De fet, per al bon funcionament dels estudis també disposen d'una delegació especialitzada en la masterització: una ramificació d'Ultramarinos que va a càrrec del seu germà, Víctor García, que té el seu propi estudi a Barcelona. «Les meves mescleres, si el grup ho aprova, sempre es deriven a l'estudi de masterització del meu germà: és el millor que conec i em sorprèn a cada màster!», confessa.

Cada disc té una història i així es crea el vincle amb les bandes: «El factor humà és essencial per fer bons àlbums». I tot va sumant: «Calculo que dec haver fet uns sis-cents discos», reflexiona. Ultramarinos Costa Brava segueix creixent amb bona salut: «Normalment tenim reserves amb prop d'un any d'antelació», explica Santi García, i afegeix que té la sort de sentir-se sempre còmode i engrescat en tots els projectes que arriben a la casa. «I que duri molts anys!», conclou.